Petr Vyhlídka

MELVYNŮV ÚTĚK

www.fext.cz

Petr Vyhlídka

MELVYNŮV ÚTĚK

www.fext.cz

2019

copyright © Petr Vyhlídka 2018
cover art © Bblood – Dreamstime.com

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, pročež všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady padají jen a jen na autorovu hlavu. Vyváženo cenou.

OBSAH

kapitola první
kapitola druhá
kapitola třetí
kapitola čtvrtá
kapitola pátá
kapitola šestá
kapitola sedmá
kapitola osmá
kapitola devátá
kapitola desátá
kapitola jedenáctá
kapitola dvanáctá
kapitola třináctá
kapitola čtrnáctá
kapitola patnáctá
kapitola šestnáctá
kapitola sedmnáctá
kapitola osmnáctá
kapitola devatenáctá
kapitola dvacátá

kapitola dvacátá první
kapitola dvacátá druhá
kapitola dvacátá třetí
kapitola dvacátá čtvrtá

kapitola první

Dýka projela saténem a s ošklivě tupým zvukem pronikla mezi žebry přímo do srdce. Císařovna se zachvěla – na okamžik strnula – potom se bez hlesu pomalu složila k zemi.

Ticho, které mělo předcházet jásotu davu, se proměnilo v ticho šoku. Gardisté v zlatem vyšívaných pláštích a v blyštivé zbroji, stojící pro větší efekt v rozích velkého pódia, se sice pohnuli, sklonili píky, ale už bylo pozdě. Obřadník v šedém plášti, na jehož pozadí měla císařovna vyniknout, a který nečekaně vystoupil v mnohem nebezpečnější roli, vyběhl první; zatímco jeho druzi se vrhli k ležící vládkyni a překáželi jeden druhému, vrah jen na okamžik zaváhal – chvíli v něm soupeřily dvě myšlenky, a sice že strhne kápi a ukáže svou tvář celému světu, aby tento viděl nejen, *jak* končí tyrani, ale i toho, *kdo* rozsudek vykonal, s přízemním, zato nadmíru lidským nápadem zamotat se mezi poplašené dvořany. Nakonec vyhrála třetí. Ta, jíž mysl vyhodnotila jako nejlepší: totiž utéct, dokud to jde.

A ono to šlo.

Zástup pod pódiem, natlačený na znuděné strážné, se po krátkém okamžiku ticha a strnulosti probral a ožil. Rozezněl se šumem stovek hlasů. Rozhýbal se. Vojáci, kteří byli k pódiu obráceni zády, znejistěli a začali se zmateně rozhlížet. Dav se zavlnil dopředu, jak jeho jednotlivé zvědavé součásti chtěly vidět víc. Vrah se rozeběhl přímo k němu, odrazil se ke skoku a dopadl do prvních řad.

Šílený nápad, v jehož úspěch nedoufal ani sám protagonista, vyšel. Muž se vyvlékl z obřadního roucha (ruce, které mu z něho pomohly, nebyly ani vstřícné, ani nechtěly atentátníka roztrhat na kusy, dav se nacházel na nejnižším možném stupni inteligence a připomínal primitivní organismus, chaoticky lapající po čemkoliv, co se hýbe), a v tu chvíli už byl v bezpečí. Nebylo absolutní, to rozhodně ne, existovaly desítky možností, jak mohl být prozrazen nebo dopaden, zabit omylem nebo ušlapán davem, jehož nervozita rychle stoupala. Aby se jeho šance dostaly na uvěřitelnou úroveň, potřeboval muž rychle zmizet z velkého náměstí, a pokud to půjde, i z přilehlých ulic. Protože i když – podle svého svatého přesvědčení – zachránil říši, zůstává v ní mnoho těch, kteří se budou chtít pomstít. Všichni, kteří představovali starý

pořádek na císařovnině dvoře, její oblíbenci, donašeči. Pomýlení služebníci, které si Kornélie získala svou falešnou tváří.

Tlačil se chaosem lidských těl, snažil se chovat jako jeden z davu a nenápadně přitom mířil ven z kotle zděšených diváků. Nebyl sám, to situaci usnadňovalo. Nakonec se spolu s ostatními téměř proti své vůli vylil do jedné z úzkých uliček, které na náměstí ústily; bývala obvykle rušná, plná zákazníků, proudících z jednoho malého obchůdku do druhého, ale krámky teď měly zabedněné výlohy, protože latmarští obchodníci znali své latmarské. Potom už bylo jednoduché zmizet v dalším úzkém průchodu, kde byla okna zatlučena prkny jaksi natrvalo a kde místo vůní z hospůdek páchly splašky.

„A je to."

Promluvil nahlas, aby si dodal odvahy, protože teprve teď na něj začala doléhat nesmírná váha jeho činu. Ano, musel *to* udělat, argumenty Čísla Tři byly jasné jako denní světlo: Kornélie nechala vypálit celou čtvrť jen proto, že se nechtěla z oken paláce koukat na přikrčené špinavé střechy na obzoru, nařídila popravy obyčejných sloužících, kteří se provinili jen tím, že pracovali pro jejího otce, posílala gardisty vybírat daně od chudiny. A musel to udělat *on,* protože nikdo jiný neměl dost kuráže.

Nebo měl dost rozumu?

Nesmím se nechat svádět pochybnostmi, poručil si. Žádná lítost, žádný strach. *Ona* je taky neměla. To, co teď *musím* udělat, je zachovat čistou hlavu, na několik hodin se ukrýt a potom navštívit Číslo Tři. Jak bylo domluveno.

Domluven byl i dočasný úkryt, ale Číslo Třicet devět ho neměl v úmyslu použít. Duch konspirace ho omámil natolik, že nevěřil ani svému pravému já, nejspíš neúspěšnému studentu a snad úspěšnému revolucionáři Melvynovi. Rozhodně ne tolik, aby se držel pečlivě připraveného plánu. Ano, možná Číslo Čtyřicet pět čeká ve své malé dílně nedaleko městských sýpek a možná už ne, zatím všechno probíhalo podle plánu, ale císařovnina tajná policie je hodně, jen ne hloupá. Stačí jeden člen buňky, který se podřekne před všudypřítomnými špehy, jeden, kterému zacinkají zlaťáky.

Nestalo se to, jinak by Číslo Třicet devět neproniklo až k císařovně, ale… Nikomu nevěř, to bylo hlavní spiklenecké heslo, a Melvyn na něm nenacházel vůbec nic špatného. Číslo Tři to jistě

pochopí, konečně, vždyť *o n* ho osobně zná, a nebylo by nejvhodnější přijít o muže, který má vést Verneu k novým zítřkům ve chvíli, kdy ji opravdu může začíst vést.

Navíc, spolu s definitivní myšlenkou, že ač tím zachránil mnoho lidí, je z něho teď vrah, se do Melvynovy hlavy pomalu vkrádal strach. Nečekal ho. Ještě před chvílí, kdy mu jílec dýky trochu klouzal v potící se dlani, si představoval, jak hrdě oznámí Číslu Tři splnění nejdůležitějšího úkolu, jaký na něho kdy osud vložil. Jistě, že to hlavy spiknutí budou vědět, pravděpodobně jsou někde v davu, a té, kterou znal, se dokonce snažil nepohlédnout do očí na pódiu, ale Melvyn toužil po onom krátkém uznalém *Dobře*, jímž Číslo Tři šetřilo a které tak představovalo vysoké vyznamenání. Teď už si tím nebyl tak jistý (a rozhodně nechtěl slyšet: Dobře, to je on!), opustil ho i entuziasmus, s jakým před časem přijal výzvu a který jím chvěl ještě před činem.

Pochyby. To bylo to správné slovo.

Nejde příliš rychle? Nebo příliš pomalu? Neprozradí se tím? Má se – kdyby ho někdo oslovil – tvářit, že nic neví, začít sám hovor o atentátu, nebo jen přikyvovat?

Udělal vůbec správnou věc?

I přes slunce, které vysoko nad latmarskými střechami pálilo z nebe bez mráčků, byly úzké uličky náhle plné nočních stínů. Měl pocit, že se domy chystají na něho zřítit. Probouzejícího strachu se téměř mohl dotknout.

Byla to ta nejhorší možná varianta, ale vyděšená mysl odmítala přijmout rozumnější návrhy.

Zamířil přímo k jedné z městských bran.

kapitola druhá

Vernejské císařství se na první pohled tvářilo jako stabilní bohatá říše, dokazující svým vesměs mnohem menším a slabším sousedům blahovolnou moc a ekonomickou sílu. Působilo tak i při detailnějším náhledu, ale pravá skutečnost byla jako vždy mnohem složitější. Problém tkvěl v politickém uspořádání, jak Melvyn dobře věděl. Zemi vládl, řídil a symbolizoval vždy císař. Obklopený rádci a nohsledy, všichni ale dobře věděli, že jim naslouchá na půl ucha. Všechna rozhodnutí byla podřízena jeho vůli a nikdy se s tím nikdo nepokoušel nic udělat. Úředníkům takový stav vyhovoval, lidu se nikdo neptal. Ale – jak zasvěcení dobře věděli – situace kráčela mílovými kroky ke katastrofě.

Z dlouhé řady císařů a císařoven Kornélie nijak nevystupovala. Byla mladá, ale mnoho jejich předchůdců začínalo ve stejném věku (nejčastěji odstraněním rodiče), neměla praxi, zato teorie se jí od dětství dostávalo víc než dost. Na trůn se dostala po nešťastné příhodě, která se jejímu otci, jednomu z trochu osvícenějších vládců, stala při lovu daleko v horách u hranic s Yskaneou. K ruce měla sebranku všeho schopných rádců (i když dvěma z nich nechala useknout hlavu hned po korunovaci), sama za nimi nijak nezaostávala.

Naštěstí se podařilo nastávající hrůzovládu zastavit hned v počátku. Melvyn věřil, že do měsíce bude všechno jinak. Spiklenci se chopí moci, propustí politické vězně a zahájí reformy.

Kdo teď vlastně vládne – a kdo by vládl, kdyby spiknutí přece jen selhalo – Verneji? Uvažoval o tom už dříve (a nebyl sám), jenže nikdy se k uspokojivému výsledku nedobral (ani v tom nebyl sám). Mohla to být armáda, představovaná ctižádostivými veliteli. Byla dostatečně silná, zvláště generál Rador byl mezi muži svých jednotek oblíbený. Stejně jako císařovnin bratranec Krispin, který se od své příbuzné, jíž dobře znal, držel raději stranou.

Na druhé straně byli rádci a ministři, kněží hlavního chrámu, úředníci císařského dvora, ona obvyklá směs korupčníků, prospěchářů i šedých eminencí. Z ní se v posledních letech vynořilo několik jmen. Obřadník Lykstrom, vrchní latmarský správce Cioskotta. Také rádce Constaro, podle některých jeden z důležitých a nebezpečných císařovniných mužů. Podle druhých (a Melvyn s

nimi souhlasil), muž pracovitý a nesobecký, jehož tvář málokdo znal. Ne snad, že by se skrýval, ale obličeje těch, kteří s pompou nevystupovali na veřejnosti, těch, kteří se vyskytovali jen ve skupinkách poradních sborů, kteří opravdu pracovali, byly zaměnitelné.

Pokud jde všechno, jak by jít mělo, pak většině jmenovaných už zvoní hrany. Spiknutí a jeho představitelé mají pečlivě připravené plány, různé varianty vývoje situace a očekávané události. I když to chvíli potrvá, než se rozpoutaný chaos uklidní.

Jenže do té doby se Melvyn, nástroj revoluce, musí ukrýt.

Ohlédl se.

Na obzoru se zatřpytila vzdálená střecha hlavního chrámu, pokrytá lesklým plechem. Melvynova duše k ní naposledy zalétla, bohové vědí, jak dlouho potrvá, než se bude moci vrátit. Nechává za sebou všechno, celý život, zůstal mu jen strach a nejistota. Snad ne na dlouho.

Jistí moudří mužové dokázali předpovědět budoucnost mnohem lépe, než kněží vykládáním obrazců v písku. Nesledovali boží znamení, všímali si nálad obyčejných lidí. Věděli, jaká je situace v okolních zemích, plánovali, získávali kontakty a spolupracovníky. Melvyn se stal jedním z nich, když ho oslovil stařec na tržišti; obvykle s ním jen prohodil několik slov o počasí, postěžoval si na stoupající ceny nebo na nevděčné příbuzné. Před několika měsíci ho ale zničehonic pozval do výčepu v nedaleké zapadlé uličce, a toho dne se život mladého muže obrátil naruby. Otočku dokončil dnes definitivní tečkou za větou. Obsah další sentence Melvynovy existence visel na vlásku. Podařilo se mu sice bez problémů uprchnout, měl snad víc štěstí, než s jakým počítal, ale dobře věděl, že na náhody spoléhat nesmí. To, co naopak musí, je dobře se schovat, tam, kde by ho nehledal ani nejbližší přítel.

Ale kam?

Nepochyboval, že zpráva o atentátu se rychle roznese, a že jednak jistě vysoká odměna, jednak loajalita, strach a vztek některých přisluhovačů, kteří přijdou o místa, vyžene po jeho stopě mnoho lovců. Alespoň na čas tedy musí zmizet. Netušil sice kudy a kam, ale věřil, že pokud bude dostatečně daleko od hlavního města, novější zprávy doběhnou ty první, pohltí je a na konci bude on jako hrdina.

Nebo aspoň živý.

Jasné v tuto chvíli bylo, že ho cesta nesmí zavést k hranicím. Vrah, najatý sousedy z Tarsie, Sonne nebo Yskaneje je určitě už v tuto chvíli hlavní podezřelý. Držel se proto jihovýchodní cesty. Kráčel po ní nepřetržitě několik hodin, a pouť otevřeným prostorem, na jaký nebyl z města zvyklý, se zdála nekonečná a nevedoucí nikam. Docházely mu síly. I když věděl, že ještě nenabral druhý dech, toužil teď někam zalézt a zdřímnout si. Zaspat nervozitu novopečeného královraha. Jenže příroda kolem byla Melvynovi cizí; bál se, že ho pod keřem kousne jedovatý had, že nenápadná kaluž bude skrývat hlubokou bažinu a suché drny zase hnízda vzteklých včel.

Střechy hospodářských stavení málem přehlédl. Lekl se, ale změnit směr už nemohl. Nejen proto, že si nohy s definitivní platností řekly o pauzu. Jak polekaně trhl hlavou, vzbudil tím pozornost ženy, skloněné nedaleko. Ani by si jí nevšiml, kdyby se nenarovnala a nevystoupila tím ze stínu hustého křoví.

Zaclonila si rukou oči, aby mohla příchozího poznat a podle toho pozdravit, nadechla se – a když zjistila, že proti ní stojí cizinec, polkla pozdrav a naklonila hlavu trochu na stranu.

Nebyla stará, vlastně to bylo sotva dospělé děvče s modrýma očima ve snědé, trochu ušmudlané tváři, s hnědými vlasy, sepnutými v praktickém drdolu. Seprané a vyspravované šaty, pevné kotníčkové boty se špičkami okopanými došeda. Ale nebyla to žádná Popelka ani lehká holka z předměstské špeluňky, nehty měla sice na krátko zastřižené, ale ošetřené. Prostě ji vyrušil uprostřed práce (podle všeho čistila pramen nebo tůň, kterou křoví ukrývalo) a nemohl samozřejmě čekat, že bude upravená, s večerním účesem a poprášená parfémem.

„Co jsi zač?“

„Já… já,“ nečekal, že na něho vyrazí s tak přímou otázkou. Vlastně vůbec nepředpokládal, že by v dohledné době s někým promluvil.

„Jsem řemeslník z Latmaru,“ řekl rychle a zoufale zapátral v náhle rozvířených myšlenkách po nějakém doplňujícím upřesnění, které by zvědavý pohled ukojily.

„Truhlář,“ dodal, načež si uvědomil, že zrovna tuhle profesi by tu mohli potřebovat, „Tedy: vyráběl jsem luky a samostříly,“ vysypal ze sebe rychle. Náhodou to byla téměř pravda, před časem

skutečně v jedné takové dílně pracoval, jenom veškerá jeho činnost v oboru spočívala ve skládání dřeva a zametání podlahy.

Naklonila hlavu na druhou stranu a s nejistým úsměvem ve tváři si cizince prohlížela. Přimhouřila oči a potom je doširoka otevřela, takže zazářily v ušmudlané tváři jako dvě velká modrá jezera.

„Řekla bych, že to tak není," řekla spíše pro sebe, „Nikdo z města sem nechodí pěšky a sám. Řekla bych, že jsi nějaký zloděj, co ho na trhu chytli, jak strká ruce, kam nemá, a ty jsi utekl z pranýře. Nemám pravdu?"

Melvyn mlčel.

„Ale co," mávla rukou, „Lidi se živí všelijak. Já musím od rána do večera běhat kolem krav. Ne, že by mi to *tolik* vadilo. Jenom je to pořád stejné."

Prohodil několik bezvýznamných souhlasných vět. Únava, kterou na chvíli zahnalo nečekané setkání, se vrátila a udeřila ho do týla; cítil, jak se mu proti vůli zavírají oči.

Musím vypadat opravdu hloupě, napadlo Melvyna. Jako leklá ryba.

„Jmenuji se Veolena. A ty?"

Chvíli váhal, jestli má říci své pravé jméno, netušil nakolik je, nebo se v blízké budoucnosti stane nebezpečně zajímavým, ale dívka si jeho otálení spojila s utajovaným zívnutím a mžouráním. A vyložila si ho víceméně správně.

„Do toho menšího seníku teď nikdo nechodí," pronesla jakoby mimoděk.

Poděkoval jí pohledem, a když se demonstrativně otočila, ztratil se určeným směrem.

Lehký spánek byl přesně tím, co jeho unavené nohy i unavená mysl potřebovaly. Vyšplhal po úzkém žebříku do patra a zavrtal se do měkké voňavé kupy usušené trávy u dřevěného štítu, mezi jehož prkny a děrami po sucích prosvítalo slunce a kreslilo ve vznášejícím se jemném prachu přízračné zářící linky.

Poprvé od akce na pódiu se Melvyn cítil bezpečně.

Víceméně. Sotva si oddechl, začala ho obtěžovat vlezlá tichá myšlenka na to, že pod střechou sice není vidět, ale sám taky nic nevidí, a kdyby…

Co by, to už mu nenapověděla, protože v tu chvíli usnul.

Nezdálo se mu nic, co by ho donutilo si sen zapamatovat.

Žádná znamení, žádná děsivá zjevení mrtvé císařovny. Přesto se probudil náhle, jako z noční můry. Ale impuls k tomu přišel zvenčí.

Vzrušená mluva.

Už předtím do jeho dřímotu vstupovaly do té doby neznámé zvuky farmy. Skřípění rumpálu, občasné zabučení dobytka, kvokání slepic, bouchání dveří i vrat. Proti setrvalému městskému hluku téměř absence lidských hlasů, takže každé slovo zaznělo jako úder. Paradoxně ho toto neznámo spíš ukolébávalo, než rušilo. Patřilo k místu.

Stejně jako dusot koňských kopyt.

Kdyby ho nenásledoval hlasitý pozdrav a kdyby odpovědí nebylo vyvolávání pána domu. Kdyby nezačal štěkat pes a neštěkal výhružně, ne jako když zdraví souseda, ale jako když varuje neznámého návštěvníka: Dej si pozor, tady hlídám já.

Melvyna to dokonale probudilo: na farmu přijeli cizinci. Vyhrabal se ze sena a skulil se ke štítu. Opatrně vyhlédl škvírou mezi prkny.

Tříčlenná jízdní hlídka, podle insignií z latmarské městské stráže. Tady by být neměli.

Možná jsou jenom na výletě. Třeba honí nějakého skutečného kapsáře, který opravdu utekl z pranýře.

V každém případě byla jejich přítomnost nebezpečná, i když ne tolik, jako kdyby to byly uniformy palácové gardy. Na okamžik se snažil uvěřit tomu, že situace se v hlavním městě už změnila a ty muže vyslala nová vláda, aby zajistila Melvynovi bezpečí. Jenže *tak* rychle to jít nemohlo.

Snažil se hovoru porozumět, ale vzdálenost a seno kolem uší mu vůbec nepomáhalo. Viděl jen vysokého muže, nejspíš Veolenina otce, jak krčí rameny, jezdce, rozkládajícího rukama. Dívku, která vyšla z domu se džbánem v ruce. Velitel hlídky se napil, předal nádobu dál, promluvil a –

„Viděla jsem ho," řekla Veolena vysokým a jasným hlasem, který bez problémů dorazil až na seník, „Co provedl?"

Hlídka seskočila z koní. Tasila zbraně, což farmáře vyděsilo. Mechanicky napřáhl paži, aby odstrčil dceru do iluzorního bezpečí vlastních zad, ale strážní ho ignorovali. Rozhlíželi se po okolí. Velitel přistoupil až k němu a přes jeho rameno se začal – podle prudkých gest možná příliš povýšeně nebo naopak převelice roz-

čileně – Veoleny vyptávat.

Melvyn zatajil dech.

Dívka nebojácně vykročila zpoza otce (k seníku se nepodívala, ale to mohlo znamenat cokoliv, odpoutání pozornosti Melvynovy stejně jako vojáků), promlouvala teď mnohem tišeji. Rozhovor netrval dlouho. Velitel se s každým slovem nakláněl k dívce blíž a blíž, až se zdálo, že ji obejme, ale než se tak doopravdy stalo, Veolena domluvila a trochu vyzývavě si složila ruce na prsou. Melvyna polilo horko. Nezaslechl téměř nic, jen zlomky slov.

On a *Viděla*, to slyšel určitě. *Ukázala*, i tohle dívka řekla. Možná *Nedávno*. Nebo to bylo *Nedala*?

Jak tak přemýšlel, ztratil na chvíli kontrolu nad smysly. Zahleděl se při úvahách o vyřčených či nevyřčených slovech do prázdna; když pak znovu pohlédl úzkým průzorem ven, nestál tam už nikdo. Ani farmář, ani jeho dcera. Ani hlídka.

Zatraceně!

Mohou být na cestě k další farmě, nebo se plížit k seníku, každý z jedné strany.

Zavrtal se hluboko do sena, nahrnul si ho nad hlavu i před sebe, nechal si jen malý otvor na dýchání. Jak dlouho bude muset takhle vydržet? Do večera?

Jestli ho dřív nenajdou. Jestli už ho nenašli.

Teď! Dole něco zavrzalo. Mohla to být vrata. Nebo opírají žebřík o stěnu a potichu lezou nahoru.

Nevydržel a opatrně pohnul hlavou, aby se aspoň jedním okem podíval skrz stébla ven.

V otvoru se objevila Veolenina hlava. Rozhlédla se po seníku, objevily se ruce a za chvíli se nahoru vyhoupla celá dívka.

„Můžeš vylézt. Jestli tu ovšem nejsi a seskočils na druhé straně, pak jsi idiot, protože tam je teď otec s čeledínem.“

Vyhrabal se ze sena, promnul si nos, aby se zbavil nutkání ke kašli, podvědomě, protože stanul před slečnou, očistil kabát od stébel suché trávy, prsty prohrábl vlasy.

Veolena si ho pozorně prohlížela.

„Děkuji,“ řekl.

„Nemáš zač.“

Uvědomil si, že se vlastně definitivně prozradil, že měl nejprve hrát svou roli unaveného poutníka, který ani v nejmenším netuší, že farmou projeli vojáci, ale ona nebyla tak hloupá.

„Jenom by mě zajímalo, proč jsi je poslala pryč.“

Pohlédla na něho s lehce pozvednutými koutky úst.

„Říkali, že někoho hledají. Že prý utekl z města a že prý za jeho hlavu bez příslušenství vyplatí deset tisíc a za živého dvacet. Tak jsem si pomyslela: možná, že bych mohla přijít k pěknému věnu. Anebo taky ublížit někomu nevinnému, kdo ví? Tak jsem se zeptala, cože to provedl. Víš, dvacet tisíc by mě z téhle díry dostalo možná až do města. Jenže –“

„Co jenže?“ nevydržel dlouhou odmlku, která mimo jiné smazala úsměv ze Veoleniny tváře a nahradila ho výrazem ledové královny.

„Povídali, že ten muž probodl císařovnu Kornélii. Že ho hledají po celé zemi, protože uprchl z města.“

Melvynovi zaskočily sliny a rozkašlal se.

Považoval tajný a soukromý únik z nebezpečného místa činu za mnohem lepší variantu, než jakou naplánovalo Číslo Tři. Lepší, než byl původní návrh spolku.

„Ne, že by mě to nějak zvlášť zajímalo, ale objevil ses tu brzy potom. A přišel jsi z Latmaru. Docela podezřelá náhoda, nemyslíš? Ne, že bych tě chtěla nějak podezřívat.“

„A kdybych opravdu zabil císařovnu?“

„Pokud jsi ji opravdu zabil *ty*, potom – nemám ani dvě stě zlatých, ale kdybych mohla, dala bych ti dvě stě tisíc.“

Přesně jak tradice a normy lidského chování velí, otevřel Melvyn ústa a překvapeně vydechl. Veolenina slova ho zaskočila.

„Proč?“ zeptal se po chvíli.

„Protože si to zasloužila,“ řekla dívka jedovatě.

kapitola třetí

Mírně zvlněnou krajinu polévaly zlatavé obilné lány. Hlavní město i farma Veolenina otce už dávno zmizely daleko za obzorem a Melvyn cítil, jak se mu začíná mnohem lépe dýchat. Hluboké koleje prašné cesty mezi pšenicí ho vedly neznámo kam, nikdy takhle daleko mimo město vlastně nebyl, ale zatímco dříve při občasných výletech za hradby považoval otevřenou krajinu za nepřirozenou a naštěstí jen dočasnou, tentokrát ho uklidňovala. Jenom se nemohl zbavit dojmu, že ho stále někdo pozoruje. Věděl, že je to nejspíš jen pocit viny a strach z dopadení, jenže iracionální pocity nepřejdou jen proto, že víme odkud přišly. Snažil se je zahnat, ale čím více zkoušel myslet na něco jiného, tím rychleji se myšlenky na vraždu vracely. V různém pořadí a v rychlých zkratkách mu mysl přehrávala události posledních hodin, až najednou všechno přebila ona absurdní situace na farmě.

Díkybohu za ženskou žárlivost.

Nepochyboval, že kdyby probodl nějakého špinavého pouličního zloděje, Veolena by neváhala. Bylo v ní hodně přímé spravedlnosti. Ale císařovna – to bylo něco jiného. Nešlo o nic víc, než o to, že všichni Veoleně dostupní mládenci byli zbláznění do Kornélie; podle pěstěné tvářičky a nicneděláním udržované postavy posuzovali ostatní děvčata. A dávali to najevo, i když to většinou nemysleli zle. Farmářská dcerka ale začala, jak už to bývá, nedostižitelný ideál nenávidět. Nebyla sama. Ani venkovští mladíci nebyli sami; o dívce na trůně si prozpěvovali vojáci při pochodu – a nebyly to zcela výjimečně písně, vyzdvihující ty přednosti, o nichž od společnosti žen delší dobu odloučení muži tak rádi hovoří. Mladí pánové v uniformách se před svou vrchní velitelkou toužili blýsknout a nemálo z nich snilo o záslužném činu, který je vynese až do blízkosti zatím nezadané krasavice.

Melvynovi tak Kornélie paradoxně zachránila (aspoň na čas, napovídaly vyděšené myšlenky) krk.

Teď už to bylo jen na něm, vlastně na jeho nohách. Uprchlík jim nedával nijak odpočinout, pospíchal, aby se co nejrychleji dostal z obilných lánů do přívětivějšího prostředí. Čili do takového, kde by se mohl rychle a bezpečně skrýt, kdyby se někdo blížil. Někam, kde jsou stromy, hodně stromů. Ne jen jeden jako tady, ohlédl se po vysokém osamělém dubu, který z malého ná-